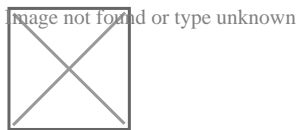

**Φιλίππων Προκόπιος (†): «Στα μάτια του Θεού
καταξιωνόμαστε μέσα από την αναξιοτήτά μας»!
(Αθανάσιος Στογιαννίδης, Επίκουρος Καθηγητής
Σχολικής Παιδαγωγικής και Διδακτικής
Μεθοδολογίας του Μαθήματος των
Θρησκευτικών - Τμήμα Θεολογίας ΑΠΘ)**

[/ Πεμπτούσια](#)

**Αλησμόνητα λόγια του μακαριστού Μητροπολίτη
Φιλίππων, Νεαπόλεως & Θάσου κυρού Προκοπίου**

Γνωρίζω πολύ καλά ότι οι υπερβολές, οι ρητορείες και οι κολακείες δεν εξέφραζαν διόλου τον μακαριστό ιεράρχη. Όλα αυτά ήταν πράγματα που επεδίωκε να τα αποφεύγει. Και ενίοτε, εκεί όπου έκρινε ότι η σιωπή ήταν προτιμότερη από τα λόγια, προσέφερε στον συνομιλητή του ένα αφοπλιστικό χαμόγελο! Ίσως ο καλύτερος τρόπος για να σεβαστούμε τη μνήμη του είναι τελικά η σιωπή. Άλλωστε, η γλώσσα, σε τέτοιες στιγμές, αδυνατεί να αρθρώσει λόγο! Η απρόσμενη κοίμησή του όμως μας έχει συγκλονίσει όλους, όσους νιώσαμε την πατρική του αγκάλη!

Η καρδιά μας διακατέχεται από συναισθήματα υϊκής αγάπης προς το πρόσωπό του, και έτσι νιώθουμε την ανάγκη, δειλά-δειλά, να συλλαβίσουμε λίγα πράγματα, φέρνοντας στο νου μας θύμισες που θα μείνουν ανεξίτηλες.

Πώς μπορώ να ξεχάσω την τόσο όμορφη θεολογική συζήτηση που είχαμε κάποτε σχετικά με το μυστήριο της ιεροσύνης και την ιερατική κλήση. Θυμάμαι, λοιπόν, ότι του είχα κάνει την εξής επισήμανση: πως ένας νέος δυσκολεύεται να προσχωρήσει στις τάξεις του κλήρου, όταν συναισθάνεται πως είναι ανάξιος για μία τέτοια διακονία. Τότε προσπαθώντας εκείνος να ανασκευάσει το επιχείρημά μου αυτό, απάντησε με ευθύτητα και αμεσότητα: **«Στα μάτια του Θεού καταξιωνόμαστε μέσα από την αναξιοτήτά μας!»**

Και τούτα τα λόγια ξεπήδησαν εντελώς αυθόρμητα, εκ του περισσεύματος της καρδιάς του! Ο μακαριστός με τόση απλότητα και χάρη είχε συνοψίσει σε μία πρόταση όλο το ευαγγελικό μήνυμα περί της εν Χριστώ Διακονίας και Αγάπης. Εκεί ακριβώς όπου ο άνθρωπος συνειδητοποιεί την ανεπάρκειά του και την αδυναμία του, εκεί ακριβώς φανερώνεται μεγαλόπρεπα η δύναμη του Τριαδικού Θεού!

Τα λόγια του αείμνηστου Ποιμενάρχου μας ακολουθούν με απόλυτη συνέπεια τα όσα ομολογεί ο Απόστολος Παύλος, ο ιδρυτής της τοπικής μας Εκκλησίας, της

πρώτης χριστιανικής κοινότητας στην Ευρώπη: «ή γὰρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. ἤδιστα οὖν μᾶλλον καυχῆσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ» (Β' Κορ. 12, 9).

Ἔχω την εντύπωση, ὅτι ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης ἠθέλε με τόση σοφία καὶ διάκριση νὰ μου ἐκφράσει μίᾳ μεγάλη ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας: πῶς ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀπαλλάσσεται ἀπὸ κάθε μορφή ἐγωπάθειας καὶ αὐταρέσκειας, τότε, καὶ μόνο τότε, ἀφήνει χῶρο, ὥστε νὰ φανερωθεῖ μέσα στα βάθη τῆς ὑπαρξῆς του ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος καθίσταται δυνατὸς μέσα στην συναίσθηση καὶ συνειδητοποίηση τῆς ἀνεπάρκειάς του, τῆς ἀναξιότητάς του. Τελικά, ἡ συνάντηση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου πραγματώνεται ἐν μέσω τῆς ἀναξιότητος τοῦ ἀνθρώπου, ἐν μέσω τῆς κακοπάθειάς του, μ' ἕναν τρόπο μυστηριώδη καὶ ταυτόχρονα μεγαλειώδη, μέσα στον πόνο, μέσα στη δοκιμασία, μέσα στη μαρτυρία καὶ τὸ μαρτύριο. **«Στα μάτια τοῦ Θεοῦ καταξιωνόμαστε μέσα ἀπὸ τὴν ἀναξιότητά μας»!**

Εὐλικρινά, δὲν μπορῶ ποτέ νὰ ξεχάσω τὰ λόγια αὐτά, τὰ ὁποῖα καὶ διαφυλάττω ὡς μίᾳ πνευματικῆ παρακαταθήκη. Ἀς ἀναπαύεται ἡ ψυχὴ του ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ ἀγίων!

Πηγή: <http://www.kavalapost.gr/>